

have Socialdemokraterne efterhaanden faaet større Indfyldelse paa Byraadens Sammensætning og Virksomhed, og det er i de fleste Tilfælde Socialdemokraterne, der have stillet Forslag om Bevillinger eller om Merbevillinger. Som Følge deraf er der ingen Grund til at tro, at Loven har bevirket disse Bevillingers Givelse. Jeg formoder, at der er andre Byer, hvor det ikke er Socialdemokraterne, der have foreslaaet Bevillingerne til dette Formaal. Jeg har altsaa ikke villet sige, at det kun er Socialdemokraterne, der have ønsket at fremme disse humane Bestræbelser.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at det var bedre, om Socialdemokraterne havde sørget for at faa Bespisning indført i de Byer, hvor den ikke fandtes, end nu at foreslaa denne ny Lovgivning. Det er dog imidlertid saadan, at denne Bebrejdelse kan rettes imod alle andre med samme Styrke i det mindste som mod os. Thi det er dog ikke fortrinsvis Socialdemokraterne, der ere saa velstillede, at de ere i Stand til at give et betydeligt Beløb til BESPISNINGSFORENINGER o. lign. Det forekommer mig derfor, at der er lige saa megen Grund til at bede andre Partier om at rejse denne Sag og ikke fortrinsvis Socialdemokraterne, saa meget mere som vort principielle Standpunkt er det, der ligger i denne Lov, at det ikke er Velgørenhedens, men derimod Lovgivningens Sag at løse dette Spørgsmaal.

Naar det ærede Medlem ligesom den højtærede Minister var inde paa, at Skolekommissionen var et uheldigt Organ for Madens Uddeling, har jeg allerede omtalt dette Spørgsmaal; jeg haaber, at hvis det kun er denne Anke, der rettes mod Forslaget, og det kun er den, der vil komme til at skille os under en eventuel Udvalgsbehandling, det saa let skal lykkes os at komme over det Spørgsmaal.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) udtalte ogsaa en glædelig Sympati for Tanken om Mad til fattige Skolebørn. Det ærede Medlem sagde imidlertid, at vi Socialdemokrater syntes nu at ville gøre den Indrømmelse, at Bespisning af Skolebørn er en Skolesag. Nej, det er ikke os, der gøre denne Indrømmelse. Det er nemlig

principale Standpunkt, at BESPISNINGEN er eller bør være en Skolesag, og derfor anmode vi andre ærede Medlemmer og anderledes tænkende Medlemmer om at gaa ind paa det Princip, den Tankegang, at BESPISNINGEN bør være en Skolesag. Det ærede Medlem og vi Forslagsstillere ere derfor sikkert ganske enige om, at det er eller bør være en Skolesag, thi den be-
trages jo desværre ikke som saadan i Øjeblikket.

Imidlertid sagde det ærede Medlem videre, at ihvorvel han altsaa ønskede denne Sag fremmet, troede han ikke, det kunde lade sig gøre, fordi det vilde strande paa Landborepræsentanterne, der ikke vilde erkende, at der var en Trang til Stede paa Landet i samme Grad som i Byerne. Det forekommer mig nu, at det ærede Medlem ikke behøvede i saa høj Grad at beskæftige sig med, hvad man mener paa Landet, thi der er jo tilstrækkelig mange Repræsentanter fra Landkredsene her i denne Sal. Og vi have jo ogsaa hørt den ærede Ordfører for Reformpartiet (Jensen-Sønderup) i hvert Fald i nogen Grad udtale sig velvilligt og ikke udtale, at der ikke er Trang til Stede paa Landet. Derfor synes jeg, at man navnlig fra Byrepræsentantens Side skal søge at føre denne Sag igennem uden at tale om den Uvillie, som endnu ikke en Gang er kommen til Orde fra Landborepræsentanterne. Jeg kunde heller ikke tænke mig det muligt, at Landborepræsentanterne af Uvillie, af Kredsinteresser og lignende vilde gaa imod at faa Sagen fremmet. Thi der findes, som jeg har sagt flere Gange, ogsaa paa Landet betydelig Trang til denne Sags Gennemførelse, og Landbefolkningen er i lige saa høj Grad som Arbejderne i Byerne interesseret i at faa Sagen fremmet.

Det glæder mig imidlertid, at det ærede Medlem ønskede, i hvert Fald i Princippet, at man skulde naa saa vidt, som vi foreslaa, og at vi, hvis vi ikke kunde naa det, dog maatte naa til at udvide de bestaaende Rammer. Ogsaa de Tal, det ærede Medlem nævnede, bevise jo i nogen Grad, at den Bespisning, der i Øjeblikket bydes i København, er for ringe. Af de Oplysninger, jeg havde, og som jeg fremdrog før, fremgaar det, at der i hvert Fald efter Tallene fra 1899